

IOAN GODEA (1943-2014)

Un Om de omenie

Sorin SABĂU*

Anul acesta, pe 26 decembrie, se împlinește un an de când ne-a părăsit regretatul Profesor universitar doctor Ioan Godea. Cred că, asemenea mie, toți cei care l-au cunoscut nu au putut înțelege cum în acea fatidică zi, un om de o vitalitate și un optimism ieșite din comun, cu o putere de muncă extraordinară, care îl făceau să pară în ochii tuturor „nemuritor”, să treacă în neființă.

Timpul scurs de la acest trist eveniment ne-a făcut însă să conștientizăm că *suntem mult mai săraci*, că atât rudele, prietenii, cunoștii profesorului Godea, dar și lumea științifică românească, au pierdut un om și un specialist de mare valoare.

Nu pot fi uitate vocea sa tunătoare, jovialitatea și umorul cu care ți se adresa: „Care-i viața ta, Sorine? Am auzit că ai câștigat 1.000.000 de euro la loto!”, „Voi,ăștia de la muzeu, aveți diurnă grasă, în dolari!” De asemenea, nu poate fi uitată nici acea „plăcere de a oferi” („plaisir d’offrir”, cum obișnuia să spună) care l-a caracterizat pe deplin. A fost un om căruia îi plăcea să împărtășească cu ceilalți cunoștințele sale vaste din domeniile științelor umaniste, dar și lucruri materiale. A fost, cu adevărat, *un Om de omenie*.

Profesorul Ioan Godea s-a născut în satul Mocirla (azi Lunca Teuzului) în județul Arad, la 16 iunie 1943. Greutățile vieții nu l-au ocolit încă de mic copil, rămânând orfan de mamă la o vârstă fragedă. Studiile liceale le-a făcut, asemenea multor altor consăteni, la Liceul

* Complexul Muzeal Arad, Arad – România.

Teoretic „Samuil Vulcan” din Beiuș, între anii 1958 și 1961. De multe ori, își amintea cum se întorcea pe jos, făcând două zile, de la Beiuș până acasă. După prima zi de mers, împreună cu alți colegi, făceau un popas de noapte la o stână situată în Munții Codru-Moma. E posibil ca aceste prime peregrinări să-i fi stârnit, de pe atunci, interesul și pasiunea pentru etnologie.

Darurile cu care a fost înzestrat de la natură, acela de a socializa foarte ușor, de a comunica deschis și sincer, de se face plăcut în mijlocul unei colectivități, nu în ultimul rând inteligența scripitoare și puterea de a intui lucrurile esențiale, credem că l-au ajutat, încă din timpul liceului, să culegă primele informații legate de etnografia zonei Beiușului și a Munților Codru-Moma.

Între anii 1963 și 1968 frecventează cursurile Facultății de Istorie și Filosofie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca. Licența o va susține cu lucrarea *Ziarul „Românul” din Arad (1911-1918)*. De altfel, peste mai bine de trei decenii, în 2001, la Editura de Vest din Timișoara, această lucrare va vedea, sub același titlu, și lumina tiparului.

După terminarea facultății, timp de un an, este profesor de istorie la Liceul Teoretic din Vadul Crișului – Bihor, pentru ca din 1969 să lucreze ca muzeograf la Muzeul Regional Crișana din Oradea (devenit din 1971 Muzeul Țării Crișurilor). Din 1973 până în 1979 va fi șeful Secției de Etnografie. În calitate de muzeograf, profesorul Godea desfășoară o amplă activitate de cercetare pe teren, de identificare și achiziționare a pieselor de interes etnografic în vederea sporirii colecțiilor muzeului, precum și o bogată activitate expozițională.

Seriozitatea, puterea de muncă, altruismul îl fac să fie repede remarcat de colegii săi mai în vârstă, de la care, așa cum spunea mai târziu, a învățat o mulțime de lucruri bune. Apoi, de-a lungul întregii sale vieți, Ioan Godea a știut să-i prețuiască și să le poarte o vie recunoștință.

Tot în calitate de muzeograf, inițiază și conduce prestigioasa revistă „Biharea”. Culegere de studii și materiale de etnografie și artă, al cărei prim număr apare în anul 1973. În același an se înscrie la doctorat în cadrul Institutului de Istorie a Artei din București, avându-l ca și coordonator pe Profesorul universitar doctor Răzvan Theodorescu (actualmente membru titular al Academiei Române). În această perioadă leagă și o strânsă prietenie cu regretatul profesor Paul Petrescu. Lucrarea de doctorat, cu titlul *Monumente de arhitectură populară din nord-vestul României. Biserici de lemn*, o va susține în anul 1976.

Fiind foarte ordonat, organizându-și munca de cercetare cu seriozitate, tânărul specialist se va face, în scurt timp, remarcat în domeniul etnologiei și la nivel național și internațional. Astfel, în anul 1978, primește o bursă guvernamentală franceză la Muzeul Național de Arte și Tradiții Populare din Paris, unde urmează studii post-doctorale în etnologie și muzeologie.

Revenit în țară, după ce a luat contact cu cele mai noi idei și tendințe în științele etnologice europene, Ioan Godea se transferă, în anul 1979, la Muzeul Banatului din Timișoara, unde, în calitate de șef al Secției de Etnografie și Artă Populară, efectuează o serie de cercetări de teren în tot Banatul, contribuie la sporirea patrimoniului muzeului, organizează expoziții, și se ocupă, ca redactor șef, de apariția publicației „Analele Banatului”. Seria Artă și Etnologie.

Fiind tot mai cunoscut atât în țară, cât și în străinătate, datorită studiilor și cercetărilor în domeniul etnologiei, profesorul Godea este inclus în 1980 într-o echipă de specialiști care trebuiau să coordoneze pavilionul României „Terre des hommes” din cadrul Expoziției Internaționale de la Montreal.

În 1983 se stabilește în Canada (unde va rămâne până în anul 1990). Pe pământ canadian, preocupările în domeniul etnologiei sunt continuate și aprofundate. Astfel, în 1986 va înființa la Montreal un Muzeu de Artă Populară, al cărui director va fi până în 1990. Muzeul conținea la acea dată 3000 de obiecte, fotografii, diapozitive și documente. În paralel, inițiază și conduce o revistă de cultură bilingvă (română și franceză), intitulată „Aurora”, și susține un ciclu de conferințe cu tema „Din etnologia poporului român”.

Patriotismul și dorul de țară îl fac pe Ioan Godea să revină în România în 1990. Vastele cunoștințe acumulate în domeniul etnologiei, muzeografiei, istoriei, prestigiul la care ajunsese, legăturile cu instituții internaționale de profil și cu diverse personalități ale culturii naționale și mondiale, îl îndreptățesc să ocupe postul de director al Muzeului Satului.

În această calitate, în 1990 inițiază Simpozionul Internațional Bienal „Satul european” și Festivalul Internațional de Folclor Muzical pentru copii „Hora”, manifestări pe care le va coordona până în 1997. Tot în această perioadă organizează numeroase expoziții de artă populară românească în Franța, Belgia, Spania, S.U.A., Norvegia și Italia, reprezintă România la Conferința C.S.C.E. de la Cracovia (1991) și la Conferința Muzeelor în Aer Liber din Europa (Stockholm, 1992).

În 1993 coordonează direct cea de-a XVI-a sesiune a Asociației Muzeelor în Aer Liber din Europa desfășurată la București. Între timp, pune bazele revistei „Ethnos”. Revistă de etnologie.

Tot în perioada bucureșteană a vieții sale, întreprinde o serie de cercetări și călătorii de documentare în Ungaria, Slovacia, Polonia, Austria, Franța, Italia, S.U.A., Irlanda de Nord, Canada, Republica Moldova, Rusia, China, Bulgaria, Grecia, Turcia ș.a. În timpul cât a fost director, nu i-a uitat pe mai vârstnicii săi predecesori. Astfel, personalități ale etnologiei românești, precum Gheorghe Focșa, Tereza Mozes, Paul Petrescu, Georgeta Stoica, s-au bucurat de întreaga considerație și prietenie a lui Ioan Godea. În perioada 1993-1994 îndeplinește și funcția de director al Direcției de Patrimoniu Mobil din cadrul Ministerului Culturii, calitate în care contribuie la elaborarea proiectului „Legii Patrimoniului Național Muzeal”.

Din anul 2000 revine în funcția de cercetător științific gradul I la Muzeul Țării Crișurilor din Oradea, între 2004 și 2006 fiind șeful Secției de Etnografie. În paralel, din anul 2003 a fost profesor universitar, șef de catedră la Facultatea de Arhitectură a Universității din Oradea și, tot din același an, coordonator de doctorat la Facultatea de Istorie-Geografie a Universității orădene.

Spirit enciclopedic, Ioan Godea a lăsat în urmă o operă deosebit de însemnată. Pe lângă zecile de studii și articole publicate în reviste de specialitate din țară și străinătate, este și autorul unor cărți de importanță capitală pentru etnologia românească. În acest sens, amintim volumele *Etnologia română contemporană. Lexicon bibliografic ilustrat* (București, Editura Enciclopedică, 2002) și *Dicționar etnologic român* (București, Editura Etnologică, 2007), instrumente de lucru indispensabile pentru orice etnolog român.

O atenție deosebită a acordat arhitecturii tradiționale, care a fost specializarea sa de bază. În acest domeniu a publicat numeroase lucrări de referință: *Monumente de arhitectură populară din nord-vestul României* (vol. I-II, Oradea, Editura Muzeului Țării Crișurilor, 1972 și 1974); *Biserici de lemn din România (nord-vestul Transilvaniei)* (București, Editura Meridiane, 1996); *Monumente istorice bisericesti din Eparhia Oradiei. Bisericile de lemn* (în colaborare cu Ioana Cristache-Panait; Oradea, Editura Episcopiei Ortodoxe Române a Oradiei, 1998); *Arhitectura Gorjului* (în colaborare cu Gheorghe Focșa; Timișoara, Editura de Vest, 2002); *Culele la români. Tezaur de arhitectură europeană* (Timișoara, Editura de Vest, 2006); *Arhitectura*

la români. De la obârșii la Cozia (Oradea, Editura Primus, 2007); *Biserici de lemn din Europa* (București, Editura CD Press, 2008); *Biserici de lemn din județul Arad* (în colaborare cu Horia Medeleanu; ediția I – București, Editura Scara, 2007 și ediția a II-a – Timișoara, Editura Brumar, 2009); *Arhitectura din România între anii 1300-1700*. Sinteze, crestomație, reconstituiri, imagini (Oradea, Editura Primus, 2011); *Arhitectura românească în epoca modernă: 1700-1900* (Oradea, Editura Primus, 2012).

O parte din lucrările lui Ioan Godea tratează sub aspect monografic diferite zone geografice sau teme ale culturii populare și ale istoriei: *Caracteristici ale culturii populare din Bihor* (cu o prefață de Ioan Vlăduțiu; București, Editura Sport-Turism, 1977); *Zona etnografică Beiuș* (București, Editura Sport-Turism, 1981); *Lunca Teuzului – Mocirla. Pagini monografice* (în colaborare cu Ioan Coste; București, Editura Litera, 1990); *La ceramique* (Timișoara, Editura de Vest, 1995); *Târgul de fete* (în colaborare cu Narcisa Știucă; Cluj-Napoca, Editura Dacia XXI, 2011); *Bârsa. Comună din Țara Zărandului*. Monografie (Arad, Editura Mirador, 2012).

Muzeelor, instituțiile unde și-a petrecut cea mai mare parte din viață și care i-au fost atât de dragi, le-a dedicat, de asemenea, studii și lucrări importante: *Muzeul Țării Crișurilor din Oradea. Ghidul Secției de Etnografie* (în colaborare cu Tereza Mózes; Oradea, Editura Muzeului Țării Crișurilor, 1973); *Muzeul Satului: 1936-2003* (București, Editura Coresi, 2004); *Muzeotehnică* (Oradea, Editura Muzeului Țării Crișurilor, 2007).

Alte cărți semnate de etnologul Ioan Godea dovedesc un spirit inovator, fiind consacrate unor subiecte mai puțin abordate până acum în etnologia românească: *Din etnologia cumpătării. Pălinca, țuica și vinarsul la români* (București, Editura Coresi, 2005); *Moralitate, mentalitate și osândă. Perindele, colodă și mireasa pe grapă* (Timișoara, Editura de Vest, 2011); *Canalul Morilor din „nobilul județ Arad”* (Timișoara, Editura Brumar, 2012); *Arhitectura subterană* (Timișoara, Editura de Vest, 2010) și *Apa și arhitectura de odinioară* (Timișoara, Editura de Vest, 2013).

Era de așteptat ca această bogată activitate desfășurată, concomitent, pe plan profesional, științific și administrativ-managerial, să fie recunoscută și apreciată la nivel național și internațional. Astfel, în anul 1996, profesorul Godea primește din partea Ministerului Culturii **Premiul „Ethnos”** pentru lucrarea *Biserici de*

lemn din România. Nord-vestul Transilvaniei, iar în 2002 Academia Română îi acordă **Premiul „Simion Florea Marian”** pentru cartea *Etnologia română contemporană. Lexicon bibliografic ilustrat*. Universitatea din Oradea și Muzeul Țării Crișurilor îl vor omagia pe distinsul om de știință, profesor și muzeolog în anul 2009. Cu acel prilej a apărut și volumul omagial *Istorie. Etnologie. Artă. Studii în onoarea lui Ioan Godea* (coordonatori: Aurel Chiriac și Barbu Ștefănescu; Oradea, Editura Muzeului Țării Crișurilor, 2009).

În 2013, la împlinirea vârstei de 70 de ani, Asociația de Științe Etnologice din România l-a omagiat în cadrul Adunării sale generale anuale, care a avut loc în Dumbrava Sibiului cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la fondarea Muzeului Civilizației Populare Tradiționale. Atunci, alături de Ioan Godea, despre a cărui viață și activitate a vorbit elogios prietenul său Mihai Dăncuș, directorul Muzeului Maramureșului din Sighetu Marmăției, au mai fost omagiați Iordan Datcu la 80 de ani, Ilie Moise și Ovidiu Papană la 65 de ani.

Chiar dacă a călătorit foarte mult și a avut, așa cum îi plăcea să spună, zeci de domiciliu, Ioan Godea nu a uitat niciodată locurile natale din județul Arad. Poate că dorul de aceste meleaguri l-a făcut ca începând cu anul 1999 să se stabilească, împreună cu soția, în comuna Bârsa. Aici, într-o casă bătrânească, modestă, dar aranjată cu foarte mult bun gust, își găsea tihna necesară scrisului sau primirii și găzduirii prietenilor. Cred că, dintre cei care l-au cunoscut bine, nu există cineva care să nu-i fi trecut pragul casei din Bârsa. Aici, profesorul Godea, împreună cu soția Ana, care i-a fost întotdeauna alături, erau niște gazde extraordinare.

Dar domiciliul de la Bârsa nu a însemnat o izolare. A ținut întotdeauna legătura cu principalele centre universitare din țară de la București, Cluj, Iași, Oradea, Timișoara ș.a., cu muzeele, cu institutele de cercetare ale Academiei Române. Neobosit, așa cum l-a cunoscut toată lumea, atunci când nu scria, profesorul Godea era plecat la simpozioane, conferințe în țară sau străinătate, făcea cercetare de teren, mergea la diverse edituri, unde, de multe ori pe bani proprii, își publica cărțile.

Din Bârsa întreținea o bogată corespondență, fiind mereu excelent informat. Nimeni nu știa mai bine decât dumnealui ce publicații noi au apărut în țară în domeniul etnologiei, etnografiei, muzeografiei, ce expoziții s-au făcut la muzeele de profil ori ce simpozioane s-au organizat. Pe de altă parte, casa sa era mereu vizitată de personalități ale culturii românești, de profesori universitari,

muzeografi, studenți, doctoranzi etc. Tuturor le împărtășea planurile sale, ce intenționa să mai scrie, le arăta cum și-a ordonat bogata arhivă. Avea pentru oricine o vorbă bună, un îndemn, un sfat și, nu în ultimul rând, harul de *a te face să te simți unic*.

Ultimii 15 ani de viață, petrecuți la Bârsa, au fost pentru etnologul Ioan Godea cei mai prolifici ani ai vieții sale tumultuoase. Avea încă multe planuri, multe cărți începute, multe drumuri de parcurs... Din păcate, boala de care nu știa sau poate nu i-a dat atenție, considerând mult mai importantă munca sa de cercetare, l-a răpit dintre noi pe 26 decembrie 2014. Fiind etnolog, știa cu siguranță un lucru: că, potrivit credințelor românilor, cei ce se sting în preajma Sărbătorilor de Crăciun *merg direct în Rai*, deoarece în această perioadă cerurile sunt deschise.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

*

Bunul meu profesor

Petruța POP*

Dintru început mărturisesc, cu ardoare, că amintirile legate de profesorul Godea sunt vii, sunt încă extrem de prezente în viața mea. Nu le pot uita și nici nu-mi dau pace! Poate tocmai de aceea îndrăznesc să le mărturisesc și în scris.

Pe Profesorul universitar doctor Ioan Godea l-am cunoscut prin intermediul „fratelui” meu moldovean, etnograful ieșean Marcel Lutic. Îmi propusesem de ceva vreme să aprofundez problematica portului tradițional din zonele etnografice ale județului Alba. Resimțeam acut absența unui îndrumător științific, iar Marcel Lutic mi-a sugerat că cel mai potrivit ar fi profesorul Godea.

Îmi aduc aminte că prima dată ne-am întâlnit în inima cetății albaiulieni. Atunci am vorbit mai ales despre preocuparea mea și despre interesul meu de a aprofunda cât mai temeinic acest subiect. I-a plăcut tema și în câteva luni eram deja student doctorand la Universitatea din Oradea, iar dumnealui coordonatorul lucrării mele de cercetare.

* Asociația „Artă și Tradiții Meșteșugărești”, Alba Iulia – România.

Începeam astfel o colaborare profesională deosebită, încărcată de responsabilitate și respect. Nu știu de ce, dar profesorul Godea a pus întotdeauna întâlnirea noastră sub semnul Sfântului Haralambie.

Era omul pe care rar îl aflai acasă. Tot timpul era pe drumuri. Încă de atunci mi se părea că se află într-o continuă *competiție cu timpul*. Parcă ar fi știut că viața lui avea să se sfârșească brusc și probabil firea lui dinamică și copleșitoare n-ar fi acceptat să treacă o zi fără a-și umple sufletul și mintea cu altceva și altceva nou.

Acum câteva ierni am avut șansa să petrec două-trei zile alături de bunul meu profesor Ioan Godea în oaza sa de liniște din Bârsa Aradului. M-a invitat acasă la dumnealui deoarece a doua zi urma să plecăm împreună la Oradea. Astfel, într-o după amiază de ianuarie, în fața casei vechi de peste o sută de ani, în haine de casă, m-a întâmpinat, cu fața surâzătoare, profesorul Godea. Parcă m-ar fi așteptat *tatăl meu*. Soția, doamna Nuța, o femeie deosebită și foarte sensibilă, ne-a primit cu tot dragul și ne-a omenit cu bucate alese.

Familia Godea avea o gospodărie-muzeu impresionantă. Profesorul mi-a prezentat mai întâi ograda organizată cu tâlc. Aici am întâlnit elemente din arhitectura internațională, din țările pe unde Ioan Godea a petrecut bune perioade de timp de-a lungul vieții sale. Aranjate într-o logică a drumului vieții sale și cu un ghid pe măsură, oricine își dădea seama că toate micile sale amintiri de peste mări și țări s-au îmbinat în chip armonios cu bogatele și deosebitele elemente arhitecturale autohtone. Aveam în fața ochilor o ogradă a unui om harnic, a unui temeinic gospodar. De la el am aflat atunci că în zilele libere, când nu scria, trebăluia prin ogradă și în grădina cu pomi, dar și la balta cu pește, locuri în care se regăsea și medita.

Casa avea două camere mari, un living spațios, holuri lungi și largi și o încăpere în care scria vara. Lângă living era bucătăria. Toată gospodăria și mai ales casa erau un veritabil muzeu de artă populară. Icoane, cărți, tablouri, mobilier tradițional, păretare, covoare, ștergare, blide, vase, ulcele, căuce, clopote, tălângi, zurgălăi, toate completau armonios oaza de liniște a bunului meu profesor.

Profesorul Godea ne-a dăruit atunci, până târziu în noapte, o lecție de viață. Era o plăcere să îl ascuți, știa atât de multe. La gura șemineului l-am ascultat ore în șir vorbind despre anii de glorie ai muncii sale de cercetare pe teren. Ne-a prezentat colecția sa, unică în România, de peste 2.000.000 de fotografii, desene, schițe, crochiuri, toate din domeniul etnografic, dar și o altă fototecă alcătuită din clișee

alb-negru și color, păstrate în casete, într-un număr de peste 32.000 de fotografii provenind din America de Nord, Europa și Asia. Încă și astăzi îmi aduc bine aminte că am fost profund impresionată de ceea ce am simțit și trăit în acea noapte, în acele zile deosebite alături de familia Godea.

În peste 40 de ani de activitate, etnologul Ioan Godea a întreprins vaste activități de cercetare în toate cele aproximativ 60 de zone etnografice din întreaga Românie. De altfel, chiar îmi povestea uneori că nimeni de la noi nu cunoaște această țară așa cum o cunoaște el, că nimeni nu a umblat cât a umblat el. Nu doar că a trecut prin sate, ci a poposit aici săptămâni întregi, vorbind cu oamenii, alături având, adesea, studenți și tineri cercetători.

În afara țării a fost prima dată în Franța, unde a primit o bursă de la Guvernul francez, timp de două luni, pentru documentare la Muzeul Omului și la Muzeul Artelor și Tradițiilor Populare din Paris, dar și la Luvru, precum și la alte muzee importante ale Franței. Timp de 7 ani a locuit în Canada, iar de acolo a călătorit în toată America de Nord și America Centrală. După 1989 s-a reîntors în țară ca director general al Muzeului Satului „Dimitrie Gusti” din București. În ultima perioadă a vieții sale a lucrat ca muzeograf la Muzeul Țării Crișurilor din Oradea, dar, concomitent, era și șef de catedră la Facultatea de Arhitectură, Construcții și Cadastru din cadrul Universității Oradea. La aceeași universitate, conducea doctorate la Facultatea de Istorie și Geografie, în acest chip coordonând munca științifică a tinerilor cercetători români din domeniul etnologiei.

A călătorit în toate țările Europei, iar în peregrinările sale prin târguri, iarmaroace, oboare, piețe, magazine de artizanat, magazine de artă populară a achiziționat multe obiecte cu încărcătură simbolică, astfel încât și-a format o colecție de suflet, în special din domeniul ceramicii. Această ultimă colecție i-a oferit, după cum îmi mărturisea, nenumărate satisfacții în munca de cercetare. De altfel, eruditul Ioan Godea a publicat, folosind și colecția particulară, câteva cărți despre ceramică.

Cu toate că în ultima perioadă s-a dedicat intens vieții academice și celei muzeale, profesorul Godea nu a dorit să părăsească Bârsa, deoarece considera că aici avea mediul prielnic pentru scris, preferând să facă naveta între Oradea și Bârsa sa dragă. Îmi povestea că în călătoriile sale de-a lungul și de-a latul vastei câmpii arădene și bihorene, lua în mașină, ca să nu se plictisească, călători de ocazie.

Îi plăcea enorm de mult să îi audă pe oameni cum povestesc, astfel aflând tot felul de întâmplări din satele prin care trecea. Dacă afla de la un pasager că într-un sat s-a întâmplat cutare lucru, peste un timp, luând alt călător, întreba de întâmplarea aflată data trecută. În acest mod, surprindea alte abordări legate de întâmplări, fapte și oameni. Era, și în acest mod inedit, un neostenit cercetător, încercând să surprindă în permanență mentalitățile, felul de a gândi și de a fi al satului românesc.

Profesorul Ioan Godea *era o enciclopedie*. Am fost ca un burete în preajma lui. Atât cât am putut, m-am hrănit spiritualicește din tot ce mi-a povestit și m-a învățat. Regret nespus că nu l-am cunoscut mai devreme, dar, atât cât a rânduit Divinitatea, mi-a fost de mare ajutor și a avut un impact deosebit asupra preocupărilor mele în domeniul cercetării etnografice. Dau mărturie aici că întâlnirea cu *acest om minunat a schimbat viața mea*.

Modestia și respectul cu care m-a tratat mereu mi-au întărit convingerea că profesorul meu era *un om unic*. Glasul său puternic, darul său unic de povestitor, omenia, bunătatea și firea glumeață mi-l aduc mai mereu în ochii minții. L-am simțit ca pe *un om împlinit*. Avea liniște când l-am cunoscut. Avea de toate.

...Bunul meu profesor s-a stins modest, în miez de iarnă, după o scurtă suferință. Cred că plecarea sa neașteptată din lumea cu dor nu a fost altceva decât prefigurarea unei noi călătorii, un nou drum spre frumosul și necunoscutul veșniciei. Faptul că Dumnezeu i-a rânduit plecarea în lumea fără dor chiar a doua zi de Crăciun, mă face să mă gândesc că era așteptat dincolo pentru a colinda la Porțile Cerului, poate chiar la cele ale Raiului! Cine știe dacă nu cumva în drumul spre aceste tainice porți l-a însoțit și Sfântul Haralambie, cel care ne-a ocrotit și întâlnirea noastră pământeană...

Vă mulțumesc bunule profesor Godea pentru lumina adusă în viața mea! Dumnezeu să vă ierte și să vă odihnească în pace!